

בכורות פרק ד עד כמה דף לא

בכור בעל מום מותר לכהן למכור את הבשר למי שירצה שכתוב **"בכור עז לא תפדה"** ומשמע שהבעלים אינם יכולים לפדותו אבל לאחר נתינה לכהן מותר למוכרו, והיות וכל הרווח לבעלים אסור לנהוג בו מנהג ביזיון וצריך למוכרו בבית בדרך כבוד. מעשר בהמה אסור למכור שכתוב **"והיה הוא ותמורתו יהיה קדש לא יגאל"** ולמדו שבחיייו שהוא עושה תמורה אינו נגאל וחכמים גזרו גם לאחר שחיטה אטו לפני שחיטה. במשנה כתוב שמותר למוכרו דרך כבוד בבית והסביר ר' ששת שמדובר בבהמת מעשר של יתומים קטנים שאינם יכולים לאכול את כל הבשר ומשום השבת אבדה תיקנו חכמים שאם נפל בו מום ונשחט מותר למוכרו. אביי אמר שבמכירת מעשר של יתומים קטנים צריך להערים ולמכור את הבשר אגב העור חלב גידים ועצמות שמותרים במכירה, אבל אדם גדול אסור למכור מעשר בהמה אפילו בהבלעה משום שניכר שמשלם עבור הבשר שמחירו רב ביחס לעור ועצמות, רבא אמר שחכמים התירו למכור בשר מעשר של יתומים קטנים אפילו בלי הבלעה שהעמידו על דין דאורייתא שאסור למכור רק כשהוא חי, אבל בהבלעה מותר אפילו לגדול. ר' חייא ור' שמעון נחלקו האם מותר להבליע בשר מעשר בהמה במחיר העצמות או אסור, הגמ' הסבירה שייתכן ולא נחלקו אלא שבעצמות בהמה דקה שאינם ראויים לשימוש ניכר במחיר ההבלעה ואסור ובבהמה גסה מותר, או ששניהם דיברו בבהמה גסה וכל אחד פסק לבני מקומו שבמקום שנהגו להכין מהם כלים אפשר להבליע במחיר העצמות ומותר.

המקבל על עצמו דיני חבירות או כהונה ולוויה וחזר בו ר"מ אומר שאין מקבלים אותו שוב. ר"י אומר שאם חזר בסתר וגונב דעת הבריות אין מקבלים אותו אבל אם חזר בפרהסיה מקבלים, איכא דאמרי שאם חזר בסתר מקבלים אבל אם חזר בפרהסיה וחילל שם שמים אין מקבלים. ר"ש וריב"ק אומרים שכולם מקבלים אותם שכתוב **"שובו בנים שובבים"** וכך פסק ר' יוחנן. בתחילה אמרו שחבר שקיבל על עצמו להיות גבאי ממונה לגבות מיסים למלך דוחים אותו מחברותו ואם פירש מהגבאות לא מקבלים אותו בחזרה, חזרו ואמרו שאם פירש מקבלים אותו בחזרה.

דיין מומחה יחיד יכול לראות מומים בבהמת קדשים של עצמו שהרי אם רוצה להתיר יכול להישאל על נדרו ולהתיר, וכן יכול לראות מום במעשר בהמה של עצמו משום שאם היה רוצה להתירו יכול היה להטיל מום בכל העדר קודם ההפרשה, ויכול לפסוק לעצמו בדיני טהרה היות ויכול לאוכלם בימי טומאתו ולא מפסיד, אבל אסור לראות מום בבכור של עצמו ולהתירו בשחיטה משום שקדוש מרחם.

הדרן עלך פרק עד כמה ישראל חייבין

פרק ה כל פסולי המוקדשין

בהמת קרבן שנפל בה מום נפדית והכסף הולך להקדש ובשרה נאכל כחולין, חכמים רצו שאנשים יקנו בהמות פסולי המוקדשים במחיר מלא ולכן הקילו על הקונים לשחוט ולמכור אותם באטליו ולשקול במשקל.